

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Iwona Godlewska

Protokolant:sekretarz sądowy Iwona Kucemba

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 października 2016 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko I. L. - P.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

1. uznaje umowę darowizny z dnia 7 kwietnia 2014 r., na mocy której dłużnicy powoda G. L. i W. L. darowali pozwanej nieruchomości stanowiącą działkę gruntu nr (...) położoną w miejscowości C. i zapisaną w księdze wieczystej nr KW (...) Sądu Rejonowego w Środzie W., za bezskuteczną w stosunku powoda, któremu przysługują wobec pozwanych następujące wierzytelności:

- należność główna w kwocie 160.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2014 r. oraz kosztami procesu w kwocie 5.683 zł - wynikająca ze sprawy XII Nc 132/14 Sądu Okręgowego w Poznaniu,

- koszty procesu w kwocie 2.700 zł - wynikające ze sprawy I ACa 744/15 Sądu Apelacyjnego w Poznaniu,

- koszty postępowania egzekucyjnego w postępowaniu KM 11/16 toczącym się przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w Poznaniu G. K. (1) w kwocie 2.293,09 zł;

2. kosztami procesu obciąża w całości pozwaną i z tego tytułu zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 24.497 zł.

SSO Iwona Godlewska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 kwietnia 2016 r. powód P. S. wniósł o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powoda umowy z dnia 7 kwietnia 2014 r. na podstawie której G. L. i W. L. darowali swojej córce – pozwanej I. L.-P. zabudowaną nieruchomość stanowiącą działkę gruntu oznaczoną numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0.12.22 ha, położoną w miejscowości C., gmina K., powiat (...), województwo (...), dla której Sąd Rejonowy w Środzie W. prowadzi księgę wieczystą nr (...), dokonanej z pokrzywdzeniem powoda, któremu przysługuje wierzytelność w stosunku do G. L. i W. L. w wysokości 160.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia r. oraz wynikająca z kosztów postępowania w sprawie przed Sądem Okręgowym w Poznaniu o sygn. akt XII Nc 132/12 w wysokości 5.683 zł, w sprawie przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu o sygn. akt I ACa 744/15 w wysokości 2.700 zł oraz w sprawie przed G. K. (2) Komornikiem przy SR Poznań –Stare Miasto w Poznaniu o sygn. KM 11/16 w wysokości 2.293 zł. A ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zabezpieczenie roszczenia poprzez ustanowienie zakazu zbywania lub obciążania zabudowanej nieruchomości, będącej przedmiotem pozwu.

Uzasadniając pozew, powód wskazał, że wspólnie z W. L. prowadził od maja 2011 r. działalność gospodarczą, która miała nieformalny charakter z uwagi na związek ich dzieci. W 2012 r. pożyczył W. L. kwotę 160.000 zł, a zabezpieczeniem pożyczki był wystawiony przez W. L. weksel in blanco. W dniu 20 stycznia 2014 r. powód wypełnił weksel i wezwał swojego dłużnika wraz z jego małżonką do zapłaty powyższej kwoty. Brak zapłaty ze strony dłużnika spowodowało wszczęcie postępowania sądowego, a następnie egzekucyjnego. W międzyczasie w dniu 7 kwietnia 2014 r. małżonkowie L. aktem notarialnym darowali swojej córce (pозwanej) zabudowaną nieruchomość stanowiącą przedmiot objętego pozwem roszczenia. Zdaniem powoda darowizną uczynioną na rzecz pozwanej w dniu 7 kwietnia 2014 r. dłużnicy wyzbyli się jedynego wartościowego składnika majątku, z którego mógł zaspokoić swoją wierzytelność, a na skutek tej czynności dłużnicy stali się niewypłacalni. Powód podniósł, iż zaskarżona czynność została dokonana z córką dłużników, która stale zamieszkiwała z dłużnikami, zaś zadłużenie dłużników wynikało ze stosunków prawnych z ojcem byłego chłopaka pozwanej i powstało w czasie tej znajomości. Tym samym powód stwierdził, że pozwana musiała zdawać sobie sprawę z tego, że czynność ta jest dokonana z pokrzywdzeniem powoda jako wierzyciela. Powód wyjaśnił co wchodzi w skład dochodzonego roszczenia.

Postanowieniem z dnia 9 maja 2016 r. Sąd zabezpieczył roszczenia powoda, poprzez ustanowienie zakazu zbywania i obciążania nieruchomości, będącej przedmiotem pozwu.

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 maja 2016 r. pozwana wniosła o zawieszenie niniejszego postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że w dniu 8 kwietnia 2016 r. G. i W. L. złożyli do tut. Sądu pozew przeciwko powodowi o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości, a sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt XII C 693/16 i nie została zakończona. Pozwana uznała, że rozstrzygnięcie w powołanej sprawie ma znaczenie prejudycjalne dla niniejszego postępowania. Pozwana zaprzeczyła, aby powodowi przysługiwała wierzytelność w wysokości 201.598 zł oraz rodzice pozwanej byli niewypłacalni w chwili dokonania darowizny nieruchomości, a pozwana wiedziała, że G. i W. L. działali z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela. Podniesiono, iż pozwana wspólnie z rodzicami uzgodniła, że pomoże finansowo rodzicom w budowie wspólnego domu w zamian za co rodzice przepisali jej powyższą nieruchomość. Pozwana przedstawiła zakres prac remontowych i sposób finansowania domu mieszkalnego w C. oraz swoją sytuację osobistą i zawodową. Jej zdaniem w chwili dokonywania darowizny sytuacja majątkowa darczyńców była bardzo dobra. Pozwana wskazała, że w chwili dokonania darowizny na jej rzecz nie zamieszkiwała z rodzicami oraz nie miała podstaw przypuszczać, że jej rodzice zaciągnęli jakąkolwiek pożyczkę od powoda.

Na rozprawie w dniu 27 października 2016 r. pełnomocnik pozwanej wniosł o zawieszenie postępowanie na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2008 r. G. i W. L. rozpoczęli budowę domu mieszkalnego, jednorodzinnego, położonego przy ul. (...) w C.. Na inwestycję zaciągnęli kredyt hipoteczny. Pozwana I. P. jest ich jedynym dzieckiem. Pozwana zamieszkała wspólnie z rodzicami w 2010 r. w domu w C.. Wówczas była wykończona pierwsza kondygnacja budynku, gdzie znajdowały się salon wraz z aneksem kuchennym, sypialnia państwa L. i łazienka. Pozwana zdecydowała, że wspomóc finansowo rodziców przy budowie domu. Nieruchomość posiada 1.220 m².

Aktem notarialnym z dnia 26 marca 2008 r. (Rep. A. numer 1217/2008) G. i W. L. darowali swojej córce I. L. prawo własności stanowiącego odrębną nieruchomość lokalu mieszkalnego numer (...) położonego przy ul. (...) w P., składającego się z 6 pokoi, dwóch kuchni, dwóch korytarzy, łazienki, wc oraz pomieszczeń przynależnych, o łącznej powierzchni 149,00 m², dla którego Sąd Rejonowy w Poznaniu – Stare Miasto w P. VI Wydział Ksiąg Wieczystych

proceedzi księgę wieczystą nr (...). Następnie pozwana w 2011 r. dokonała podziału w/w lokalu mieszkalnego, wyodrębniając 2 oddzielne lokale: mieszkanie oraz kawalerkę.

W dniu 14 lipca 2011 r. pozwana sprzedała większe mieszkanie za kwotę 360.000 zł. Część pieniędzy ze sprzedaży mieszkania przeznaczyła na spłatę kredytu swoich rodziców. W dniu 16 sierpnia 2011 r. spłaciła kredyt hipoteczny G. i W. L. w łącznej kwocie 216.108,50 zł. W tym samym roku, z pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży mieszkania sfinansowała ocieplenie całego domu. W dniu 12 listopada 2013 r. sprzedała kawalerkę za kwotę 160.000 zł, którą przeznaczyła na dalsze prace na nieruchomości w C., tj. wykończenie II kondygnacji budynku. Ponadto w latach 2013/2014 pozwana dokonała przebudowy znajdującego się na nieruchomości budynku gospodarczego (garażu) o pow. 37 m² na mały lokal mieszkalny z kuchnią i łazienką, w których zamieszkała jej babcia. Pozwana finansowała to z pieniędzy uzyskanych tytułem odszkodowania za śmierć dziadka w kwocie 20.000 zł. Ponadto jej babcia również uzyskała odszkodowanie – 70.000 zł, które przekazała wnuczce na przebudowę budynku gospodarczego.

Pozwana ogółem wykonała większość prac związanych z wykończeniem domu, na które przeznaczyła kwotę w ok. 200.000 – 300.000 zł, przy czym w przeważającej części były to pieniądze pochodzące z wcześniejszej darowizny od rodziców. Dom wraz z działką w 2014 r. przedstawiał dużą wartość rynkową, znacznie przewyższając wartość niezapłaconej powodowi pożyczki, o której niżej.

Dowód: akt notarialny z dnia 26 marca 2008 r. (k. 57-60), akt notarialny z dnia 2 października 2013 r. (k. 68), potwierdzenie wykonania przelewu (k. 69), zdjęcia nieruchomości (k. 141-142), zeznania świadka W. L. (k. 105-106), zeznania świadka G. L. (106-107), zeznania powoda (k. 146), zeznania pozwanej (k. 144-146).

Pozwana w latach 2010-2013 spotykała się z synem powoda R. S.. Powód wraz z G. i W. L. pozostawali w dobrych relacjach towarzyskich i biznesowych. W 2011 r. W. L. miał problemy finansowe. Powód wówczas zaproponował W. L. wsparcie i od maja 2011 r. prowadzili wspólnie działalność gospodarczą w branży budowlanej, która miała nieformalny charakter. W 2012 r. rodzice pozwanej mieli ponownie problemy finansowe, zostało przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Środzie W.. dokonane obwieszczenie o terminie opisu i oszacowania nieruchomości położonej w C. przy ul. (...). Wobec tych trudności finansowych powód pożyczył państwu L. 160.000 zł, przy czym nie zawarto żadnej umowy pożyczki. Na zabezpieczenie pożyczki W. L. wystawił weksel in blanco. W marcu 2013 r. strony zaczęły prowadzić działalność gospodarczą w branży budowlanej w formie spółki cywilnej, którą prowadzili przez okres kilku miesięcy – do dnia 6 września 2013 r.

Wobec braku spłaty pożyczki, powód w dniu 20 stycznia 2014 r. wypełnił weksel i wezwał W. L. oraz jego małżonkę G. L. do zapłaty powyższej kwoty, w terminie do dnia 7 kwietnia 2014 r. W dniu 28 marca 2014 r. dłużnicy odebrali wezwania do wykupu weksla. W odpowiedzi na wykupienie weksla z dnia 10 kwietnia 2014 r., dłużnicy zakwestionowali prawidłowość wykupienia weksla.

W dniu 7 kwietnia 2014 r. (ostatnim dniu na zapłatę kwoty 160.000 zł) W. i G. L. aktem notarialnym sporządzonym przez Notariusza P. G., prowadzącego Kancelarię Notarialną w P. (Rep. A nr 883/2014) darowali swojej córce I. L.-P. zabudowaną nieruchomość stanowiącą działkę gruntu oznaczoną numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0.12.22 ha, położoną w miejscowości C., gmina K., powiat (...), województwo (...), dla której Sąd Rejonowy w Środzie W.. prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Wobec braku zapłaty, powód wniósł pozew do Sądu. Nakazem zapłaty z dnia 24 kwietnia 2014 r. wydanym przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w postępowaniu nakazowym w sprawie o sygn. akt XII Nc 132/14 wezwał W. L. i G. L. do zapłaty solidarnie na rzecz powoda kwoty 160.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 8 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania sądowego. Od powyższego nakazu zapłaty dłużnicy złożyli zarzuty, zaś Sąd Okręgowy w dniu 29 stycznia 2015 r. utrzymał nakaz zapłaty w całości. Od niekorzystnego dla siebie wyroku dłużnicy wnieśli apelację, która następnie wyrokiem z dnia 16 grudnia 2015 r. przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu w sprawie o sygn. akt I ACa 744/15 została oddalona.

Dowód: weksel z dnia 20 stycznia 2014 r. wraz z dowodem doręczenia (k. 8-9), nakaz zapłaty z dnia 24 kwietnia 2014 r. (k. 10), akt notarialny z dnia 7 kwietnia 2014 r. (k. 17-20), wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 grudnia 2015 r. wraz z uzasadnieniem wydany w sprawie o sygn. akt I ACa 744/15 (k. 11-16), odpowiedź z dnia 10 kwietnia 2014 r. na wykupienie weksla (k. 80), obwieszczenie o terminie opisu i oszacowania nieruchomości (k. 92), odpis księgi wieczystej nr (...) (k. 93-98), zeznania świadka W. L. (k. 105-106), zeznania świadka G. L. (106-107), zeznania powoda (k. 83-84), zeznania pozwanej (k. 144-146).

Dłużnicy nie uiszcili na rzecz powoda kwoty 160.000 zł zasądzonej prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 24 kwietnia 2014 r. oraz kosztów postępowania sądowego pierwszej i drugiej instancji w kwotach po 5.683 zł oraz 2.700 zł. Wobec powyższego, po uzyskaniu w dniu 11 stycznia 2016 r. klauzuli wykonalności nadanej przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu, powód wszczął postępowanie egzekucyjne, które było prowadzone przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w Poznaniu G. K. (2) w sprawie Km11/16. Postanowieniem z dnia 30 marca 2016 r. postępowanie zostało umorzone z uwagi na bezskuteczność egzekucji. W trakcie prowadzonej egzekucji ustalono, że dłużnicy nie posiadają innych nieruchomości oraz wartościowego majątku, z którego powód mógłby się zaspokoić. W. L. prowadzi działalność gospodarczą, z której osiąga minimalny dochód oraz posiada samochód R. (...) rok produkcji 2001, który jest zajęty w związku z zadłużeniem na rzecz Urzędu Skarbowego.

Pomiędzy małżonkami L. a P. S. toczyło się postępowanie karne w sprawie o sygn. akt II K 276/15. Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy w Środzie W.. w II Wydziale Karny, uniewinnił P. S. od zarzucanego mu czynu, tj. oskarżonego o to, że niezgodnie z wolą wystawcy wypełnił weksel in blanco, a następnie usiłował wyłudzić mienie o łącznej wartości ok. 160.000 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w zapłacie.

Dowód: wysłuchanie dłużników z dnia 25 lutego 2016 r. (k.21), postanowienie Komornika z dnia 30 marca 2016 r. (k. 22), wyrok z dnia 28 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 276/15 wraz z uzasadnieniem (k. 115, 129-140).

W. L. od dnia 9 stycznia 2012 r. prowadzi działalność gospodarczą (...) W. L. w zakresie robót budowlanych. Wiosną 2014 r. nie miał dużych dochodów z firmy. Obecnie posiada dwa samochody osobowe, a działalność zaczyna przynosić zyski. Nie posiadają innego majątku.

Dowód: wydruk z (...) W. L. (k. 79), zeznania świadka W. L. (k. 105-106), zeznania świadka G. L. (106-107).

Pozwana w 2013 r. rozstała się z synem powoda R. S.. W okresie od września 2013 r. do kwietnia 2014 r. regularnie korzystała z sesji psychoterapii indywidualnej z powodu zaburzeń depresyjnych. Pozwana już wcześniej, od śmierci swojego dziadka K. L. w dniu 14 lutego 2011 r. zmagала się z obniżeniem nastroju i zaburzeniami depresyjnymi.

W okresie od stycznia 2014 r. do września 2014 r. mieszkała w P. u swojej przyjaciółki. W tym czasie codziennie spotykała się z rodzicami i miała z nimi stały kontakt telefoniczny. Wiedziała o prowadzonej wspólnie przez jej ojca i powoda działalności gospodarczej, rozliczeniach finansowych pomiędzy nimi, a o nakazie zapłaty wydanym z dnia 24 kwietnia 2014 r. dowiedziała się w maju 2014 r. od swojej matki G. L..

Na początku 2014 r. podjęła pracę w Szpitalu w P. oraz jednocześnie była zatrudniona w (...) s.c. w P. przy ul. (...). Od lipca 2014 r. pozwana jest zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy w Szpitalu w P..

Pozwana zarówno w okresie kiedy powstało zadłużenie wobec powoda jak i teraz miała dobre relacje z rodzicami.

Pozwana wraz z mężem mieszka w nieruchomości, położonej w C. przy ul. (...). Na terenie spornej nieruchomości buduje gabinet fizjoterapii.

Dowód: skrócony odpis aktu małżeństwa (k. 50), umowy wraz z aneksami na udzielanie świadczeń w zakresie usług medycznych – fizjoterapii (k. 70-76), umowa o wolontariat (k. 78), zeznania świadka W. L. (k. 105-106), zaświadczenie od lekarza psychiatry (k. 116), opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 9 stycznia 2013 r. (k. 117-128), zeznania świadka G. L. (106-107), zeznania powoda (k. 83-84), zeznania pozwanej (k. 144-146, 147).

Pozwem z dnia 8 kwietnia 2016 r. złożonym w tut. Sądzie, G. i W. L. wnieśli o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z dnia 24 kwietnia 2014 r., wydanego w sprawie o sygn. akt XII Nc 132/14, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 11 stycznia 2016 r. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt XII C 849/16. Wniesienie powództwa dopiero obecnie pozwany tłumaczył tym, że wcześniej nie miał czasu się tym zająć.

Powód utrzymuje, że nie posiada żadnych zobowiązań wobec W. L., a wręcz przeciwnie – posiada kolejne wierzytelności.

Dowód: pozew o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności (k. 51-56), zeznania świadka W. L. (k. 105-106), zeznania świadka G. L. (106-107), zeznania powoda (k. 83-84).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadków: W. L. (k. 105-106), G. L. (k. 106-107), zeznania powoda (k. 83-84, 146), zeznania pozwanej (k. 143-146), dokumenty zebrane w aktach sprawy, a wyszczególnione powyżej.

Dokumentom Sąd dał wiarę. Autentyczność dokumentów prywatnych i urzędowych oraz prawdziwość treści dokumentów urzędowych nie była kwestionowana przez żadną ze stron w oparciu o treść art. 232 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c. i art. 253 k.p.c. Także Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby uczynić to z urzędu. Tym samym okazały się one przydatne dla sprawy. Fakt, iż żadna ze stron nie kwestionowała treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił na potraktowanie tych kopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Zeznaniom świadków W. L. i G. L. Sąd dał tylko częściowo wiarę. Na nadanie przymiotu wiarygodności zasługiwały zeznania w części w jakiej wskazali, że przekazali córce dom, spłaciła ich kredyt hipoteczny, partycypowała w budowie, pozwana sprzedała dwa mieszkania oraz na początku 2014 r. uzyskiwali małe dochody z działalności gospodarczej, albowiem w tej części ich zeznania są zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności w dokumentach znajdujących się w aktach sprawy. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków jakoby nie mieli długów wobec powoda, gdyż w tej części ich zeznania są sprzeczne z prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 24 kwietnia 2014 r. Twierdzenia jakoby darowali córce nieruchomości z wdzięczności za spłatę kredytu i dokończenia jego budowy nie zasługiwały na przymiot wiarygodności, albowiem mogli to uczynić wcześniej – w trakcie czynionych przez nich nakładów, bądź później, a nie w dniu w którym powinni dokonać spłaty pożyczki zaciągniętej u powoda. Ponadto twierdzenia o podatku od nieruchomości miałyby sens, gdyby dokonali darowizny w 2013 r. Twierdzenia jakoby pozwana nie miała wiedzy o ich zobowiązaniach wobec powoda Sąd uznał za niewiarygodne. Świadkowie zeznali, że mają dobry kontakt z córką, a doświadczenie życiowe wskazuje, że w takich sytuacjach dzieci mieszkający z rodzicami, mają wiedzę na temat ich sytuacji finansowej, tym bardziej, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z zobowiązaniami, które powstały pomiędzy rodzicami pozwanej a rodzicami jej byłego narzeczonego. Odnosząc się do relacji świadków do ewentualnych rozliczeń z powodem z tytułu prowadzonej przez nich wspólnie działalności i maszyn, które wówczas posiadali, to Sąd pragnie podkreślić, że nie stanowią one przedmiotu niniejszego postępowania i nie mają wpływu na jego rozstrzygnięcie, a ewentualnie mogą być przedmiotem odrębnego postępowania. Tłumaczenia świadków, iż wcześniej nie złożyli pozwu przeciwegzekucyjnego, a dopiero zrobili to teraz, gdyż nie mieli głowy do tego z uwagi na toczące się postępowanie sądowe i egzekucyjne dotyczące pożyczki w kwocie 160.000 zł nie znajduje oparcia w doświadczeniu życiowym i zasadach współżycia społecznego. W ocenie Sądu świadkowie wiedzieli, że uprawomocnił się nakaz zapłaty z dnia 24 kwietnia 2014 r., będzie prowadzone postępowanie egzekucyjne, byli reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika i mogli te czynności podjąć wcześniej, a nie dopiero na tym etapie postępowania.

Zeznaniom powoda P. S. Sąd dał wiarę. Jego zeznania były spójne, logiczne, zgodne z pozostałym materiałem dowodowym.

Zeznaniom pozwanej w przeważającej mierze Sąd dał wiarę. Na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania w części w jakiej pozwana przedstawiła zakres prac związanych z wykończeniem domu, związkiem i rozstaniem z synem powoda, problemami zdrowotnymi, spłaceniem kredytu czy też chwili powzięcia informacji o nakazie zapłaty z dnia

24 kwietnia 2014 r., albowiem były spójne i logiczne oraz znalazły odzwierciedlenie w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy. Sąd nie dał wiary, twierdzeniom pozwanej, że nie wiedziała o zadłużeniu rodziców i wystawionym wekslu. Pozwana przyznała, że ma dobry kontakt z rodzicami i miała również w okresie kiedy nie mieszkała z nimi. Skoro wiedziała o interesach jej rodziców i powoda, wkładach finansowych na rzecz spółki rodziców i ewentualnych roszczeniach z tego tytułu, to doświadczenie życiowe wskazuje, że pozwana wiedziała, albo mogło przy dochowaniu należytej staranności się o tym dowiedzieć. Nie zmienia tego faktu, że pozwana leczyła się psychiatrycznie i jak podnosi pozwana, w ocenie Sądu niesłusznie, że rodzice nie chcieli jej denerwować. Jak wynika z opinii sądowno – psychiatrycznej i zeznań pozwanej rodzina się nawzajem wspierała, a pozwana co najmniej od 2011 r. miała stany depresyjne (wcześniej spowodowane śmiercią dziadka), rozmawiali ze sobą, byli żywi. Zatem w takiej sytuacji sprzeczne byłoby, aby pozwana nie wiedziała o kondycji finansowej swoich rodziców. Pozwana stwierdziła, że rodzice byli w dobrej kondycji finansowej, gdyż od niej nie pożyczali pieniędzy i sami sobie radzili, co jest sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w szczególności dokumentacji z postępowań egzekucyjnych.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanej o przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości nieruchomości. Zdaniem Sądu wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie, albowiem strony niniejszego postępowania bezsprzecznie twierdziły, że wartość nieruchomości znacznie przewyższa kwotę 200.000 zł. Poza tym przedmiotem niniejszego postępowania nie jest ustalenie wartości tej nieruchomości. Pełnomocnik pozwanej twierdził, że umowa darowizny była elementem rozliczeń pomiędzy pozwaną a jej rodzicami. Nawet gdyby przyjąć, że tak było, to nie może umknąć uwadze fakt, że pozwana nakłady na przedmiotową nieruchomość czyniła z przedmiotu innej darowizny, którą otrzymała od rodziców. Z drugiej strony, darowizny dokonano w 2014 r., a brak było przeciwwskazań do tego, aby ewentualnej darowizny dokonać np. w 2013 r., kiedy również było wiadomym, że nakłady poczynione na nieruchomość były wysokie. Z tych względów wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd dwukrotnie oddalił wnioski strony pozwanej o zawieszenie niniejszego postępowania, zarówno na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., jak i art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. W pierwszym przypadku – Sąd stwierdził, że rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego, w szczególności z powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, tj. nakazu zapłaty z dnia 24 kwietnia 2014 r. Ponadto należy mieć na uwadze, że pozew oparty jest na roszczeniach wynikających ze wspólnie prowadzonej przez powoda i W. L. działalności gospodarczej w latach 2011-2013. Tym samym należy zauważyć, że brak było przeciwwskazań do tego, aby pozew dotyczący rozliczeń byłych współników złożyć wcześniej np. w 2013 lub 2014 r., a nie dopiero jako reakcja na wszczęte postępowanie egzekucyjne, które okazało się bezskuteczne z uwagi na brak majątku dłużników (rodziców pozwanej). Twierdzenia dłużników, iż wcześniej nie mieli do tego głowy, nie znajdują oparcia w realiach niniejszej sprawy. W. L. wraz z małżonką prowadzili postępowanie sądowe w sprawie odszkodowania za śmierć K. L., darowali córce nieruchomość, złożyli do sądu subsydiarny akt oskarżenia. Zatem cały czas byli czynni, również w okresie żałoby (po K. L.). Małżonkowie L. mogli domagać się wspólnych rozliczeń bądź ewentualnego potrącenia z roszczenia powoda, zanim dokonali darowizny na rzecz córki. Zatem nie znajduje uzasadnienia tak późne domaganie się ewentualnych należności od strony powodowej. Po wtóre należy mieć na uwadze, że powód kwestionuje zasadność roszczeń podniesionych przez stronę powodową w powództwie przeciwegzekucyjnym, a z drugiej strony sam zamierza wnieść kolejny pozew przeciwko W. L., który będzie oparty na nierozliczonym zdaniem powoda kredycie zaciągniętym na wspólną działalność. Tym samym może to spowodować, że ojciec pozwanej również będzie miał jakieś inne roszczenia względem powoda. Sąd miał również na uwadze, że postępowanie w sprawie powództwa przeciwegzekucyjnego może zakończyć się negatywnie wobec małżonków L.. Odnosząc się zaś do drugiej podstawy prawnej wskazanej przez stronę pozwaną, to Sąd uznał, że w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z ujawnieniem czynu, którego ustalenie w drodze karnej lub dyscyplinarnej mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej. Przedłożony przez pozwaną wyrok Sądu Rejonowego w Środzie W.. z dnia 28 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 276/15 jest korzystny dla strony powodowej oraz potwierdza to co zostało ustalone w sprawie cywilnej (odnośnie nakazu zapłaty z dnia 24 kwietnia 2014 r. i ustalenia w tej sprawie i sprawie apelacyjnej), iż istnieje wierzycelność, której powód się domaga, a która z drugiej strony nie może być zaspokojona w chwili obecnej z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Pozwana nie wskazała, czy wyrok w sprawie karnej jest prawomocny oraz czy została wniesiona apelacja. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że brak było przesłanek do uwzględnienia wniosku o zawieszenie niniejszego postępowania (czy to

na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., jak i art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c.). Z tych przyczyn w ocenie Sądu, wnioski ten zmierzał jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania sądowego.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód P. S. domagał się uznania za bezskuteczną wobec niego czynności prawnej – umowy darowizny z dnia 7 kwietnia 2014 r., na podstawie której pozwana I. P. nabyła własność zabudowanej nieruchomości stanowiącą działkę gruntu oznaczoną numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0.12.22 ha, położoną w miejscowości C., gmina K., powiat (...), województwo (...), dla której Sąd Rejonowy w Środzie W. prowadził księgę wieczystą nr (...).

Powód wywodził swoje roszczenie z art. 527 k.c. Zgodnie z art. 527 § 1 k.c., gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Paragraf 2 wskazanego przepisu wyjaśnia z kolei, że czynność prawna dokonana jest z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeśli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż przed dokonaniem czynności. Obowiązujące przepisy ustanawiają także domniemanie prawne, że jeśli na podstawie zaskarżonej czynności korzyść majątkową uzyskała osoba pozostająca w bliskim stosunku z dłużnikiem (art. 527 § 3 k.c.) domniemywa się, że kontrahent dłużnika wiedział, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności osobistej dłużnik odpowiada za zobowiązanie zasadniczo całym swoim majątkiem – zarówno obecnym, jak i przyszłym, z tym że w praktyce wierzyciel może liczyć na zaspokojenie swojej należności tylko z majątku dłużnika istniejącego w chwili realizacji roszczenia. Zaciągnięcie zobowiązania nie wpływa na swobodę dłużnika w dysponowaniu swoim majątkiem. Pomimo istnienia długów może on nadal rozporządzać swoimi prawami majątkowymi, jak również zaciągać nowe zobowiązania. Wskutek takich działań majątek dłużnika może jednak zostać doprowadzony do stanu uniemożliwiającego lub zagrażającego zaspokojeniu wierzyciela, który w związku z tym ponosi ryzyko niewypłacalności dłużnika (A. Ohanowicz (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 944).

Celem instytucji skargi pauliańskiej jest ochrona interesów wierzyciela na wypadek nielojalnego (czy wręcz nieuczciwego) postępowania dłużnika, który z pokrzywdzeniem wierzyciela wyzbywa się składników swego majątku na rzecz osób trzecich lub majątek ten obciąża, zaciągając kolejne zobowiązania, i w ten sposób stwarza lub pogłębia stan swojej niewypłacalności (M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1226 i n.). Celem skargi pauliańskiej jest umożliwienie wierzycielowi zaspokojenia się ze składnika majątkowego, który na skutek dokonanej z jego pokrzywdzeniem czynności prawnej wyszedł z majątku dłużnika. Powództwo o uznanie tej czynności za bezskuteczną wobec wierzyciela tak długo znajduje uzasadnienie, jak długo ów składnik majątkowy istnieje (wyrok SA w Katowicach z dnia 6 sierpnia 2010 r., I ACa 392/10, LEX nr 785440).

Dla zastosowania skargi pauliańskiej wszystkie przesłanki muszą wystąpić kumulatywnie, tj.: dokonanie przez dłużnika z osobą trzecią czynności prawnej, na skutek której osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową oraz doszło do pokrzywdzenia wierzycieli, działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, wiedza lub możliwość (przy zachowaniu należytej staranności) dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią. Ciężar udowodnienia wszystkich przesłanek co do zasady – zgodnie z regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. – obciąża wierzyciela, który jest uprawniony do zaskarżenia czynności prawnej dłużnika.

W związku z tym, że przedmiotem niniejszego procesu było uznanie za bezskuteczne

umowy darowizny nieruchomości dokonanej przez dłużników na rzecz córki – pozwanej, powód winien wykazać, że na skutek powyższej czynności pozwana uzyskała korzyść majątkową z majątku dłużników, zaś dłużnicy stali się niewypłacalni albo stali się niewypłacalni w wyższym stopniu niż przed dokonaniem czynności.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał, że powód posiada wierzycielski wobec dłużników W. i G. L. tytułu pożyczki w kwocie 160.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2014 r. wraz z kosztami procesu

w kwocie 5.683 zł – wynikające ze sprawy XII Nc 132/14 Sądu Okręgowego w Poznaniu, koszty procesu w kwocie 2.700 zł – wynikające ze sprawy I ACa 744/15 Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, koszty postępowania egzekucyjnego w postępowaniu KM 11/16 toczącym się przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w Poznaniu G. K. (1) w kwocie 2.293,09 zł.

Nadto, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że dokonanie poprzez umowę darowizny z dnia 7 kwietnia 2014 r. przez małżonków W. i G. L. nieruchomości stanowiącą działkę gruntu oznaczoną numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0.12.22 ha, położoną w miejscowości C., gmina K., powiat (...), województwo (...), dla której Sąd Rejonowy w Środzie W.. prowadzi księgę wieczystą nr (...), pomiędzy dłużnikami, a pozwaną doprowadziło do uzyskania przez pozwaną korzyści majątkowej w postaci prawa własności wskazanej nieruchomości oraz że na skutek tej czynności dłużnicy stali się niewypłacalni w stopniu wyższym aniżeli byli wcześniej.

Bez wątplenia także, dłużnicy przekazując powyższą nieruchomość, mieli świadomość pokrzywdzenia wierzyciela swym działaniem poprzez znaczące utrudnienie dochodzenia zasądzonych kwot oraz powstałych w toku postępowania egzekucyjnego. W tamtym bowiem czasie ich sytuacja finansowa była zła, co sami przyznali w swoich zeznaniach.

W toku procesu dłużnik W. L. przyznał, że posiada dwa samochody, nie posiada innego majątku, a źródłem jego utrzymania jest działalność gospodarcza, która dopiero zaczyna przynosić zyski. Pozwana zaś wskazała, że jej rodzice nie posiadają innych nieruchomości i są w stanie samodzielnie się utrzymać. Zauważyć należy, że w trakcie prowadzonej egzekucji ustalono, że dłużnicy nie posiadają innych nieruchomości oraz wartościowego majątku, z którego powód mógłby się zaspokoić. W. L. prowadzi działalność gospodarczą, z której osiąga minimalny dochód oraz posiada samochód R. (...) rok produkcji 2001, który jest zajęty w związku z zadłużeniem na rzecz Urzędu Skarbowego. Drugi samochód został nabyty po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przy czym dłużnik stwierdził, że współwłaścicielem jest pozwana.

Nie może umknąć uwadze, okoliczność, że w chwili dokonania darowizny nieruchomości dłużnicy mieli problemy finansowe (uzyskiwali niski dochód z działalności, co zostało przez nich przyznane na rozprawie z dnia 28 lipca 2016 r.). Wbrew twierdzeniom pozwanej ich sytuacja finansowa nie była wówczas w najlepszej kondycji. Ponadto dokonali darowizny w dniu 7 kwietnia 2014 r., tj. w dniu w którym upłynął termin na wykupienie weksla. Zaś twierdzenia pozwanej, że jej rodzice nie zaciągnęli pożyczki u powoda, nie znalazło potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Zważyć należy, iż pokrzywdzenie wierzycieli powstaje na skutek takiego stanu faktycznego majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela (wyrok SN z dnia 28 listopada 2001 r., IV CKN 525/00, LEX nr 53110). W związku z powyższym nie było żadnych wątpliwości, że na skutek przedmiotowej umowy darowizny dłużnicy wyzbyli się swojego majątku, przez co powód napotyka znaczące trudności w zaspokojeniu swej wierzytelności.

W niniejszym procesie świadomość pozwanej I. L.-P. co do działania przez dłużnikiem z zamiarem pokrzywdzenia powoda, była przez nią kwestionowana. Stosownie do treści art. 527 § 3 k.c., czynność prawna jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Domniemanie to odwraca ciężar dowodowy w ten sposób, że wierzyciel w takim przypadku obowiązany jest tylko do wykazania stosunku bliskości, a rzeczą osoby trzeciej (pозwanej) w drodze przeciwdowodu jest wykazanie braku świadomości pokrzywdzenia.

Niewątpliwie pomiędzy pozwaną a dłużnikami występuje stosunek bliskości, albowiem pozwana jest ich córką. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że zazwyczaj dzieci mają wiedzę na temat zobowiązań finansowych swoich rodziców, zwłaszcza jeżeli z nimi mieszkają. Pozwana stale zamieszkiwała z rodzicami w latach 2010-2013, a od stycznia do września 2014 r. mieszkała w P. u przyjaciółki. Niemniej jednak w okresie kiedy mieszkała w P. miała z rodzicami (dłużnikami) codziennie kontakt telefoniczny bądź osobisty. Pozwana przyznała, że wiedziała o prowadzonej przez jej ojca działalności gospodarczej z powodem, jej zakończeniu oraz wzajemnych roszczeniach finansowych. Pozwana twierdzi, że wcześniej nie wiedziała nic o pożyczce w wysokości 160.000 zł oraz wystawieniu weksla. Jednakże wskazała, że miała i ma do dnia dzisiejszego dobry kontakt z rodzicami, są żywi. W tych

okolicznościach trudno zgodzić się z twierdzeniem pozwanej, że nie wiedziała o problemach finansowych swoich rodziców, w tym o pożyczce. Nie zmienia tutaj faktu okoliczność, że pozwana miała depresję, gdyż w spornym okresie, pomimo depresji pracowała, wykańczała dom, a zatem funkcjonowała w społeczeństwie.

Niemniej jednak w ocenie Sądu bez znaczenia pozostają relacje rodzinne między pozwaną, a jej rodzicami, częstotliwość wizyt pozwanej w domu rodzinnym w 2014 r., stopień zażyłości i ich relacje oraz czy pozwana mogła się dowiedzieć o zobowiązaniach finansowych rodziców dla oceny przesłanek stwierdzenia bezskuteczności umowy. W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajduje bowiem art. 528 k.c., który stanowi, że jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela.

Artykuł 528 k.c. wyłącza przesłankę złej wiary po stronie osoby trzeciej w tych przypadkach, gdy wskutek czynności prawnej z dłużnikiem osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie (zob. P. Machnikowski (w:) Kodeks..., s. 950). Wierzyciel nie musi wykazywać, czy osoba trzecia wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć o tym, że dokonując czynności prawnej, dłużnik działał z pokrzywdzeniem wierzycieli. Stan podmiotowy osoby trzeciej jest prawnie obojętny, niezależnie od stosunku łączącego dłużnika z osobą trzecią, a do zaskarżenia wystarczające będzie spełnienie pozostałych przesłanek z art. 527 § 1 i 2 k.c. (W. Popiołek (w:) Kodeks..., t. II, s. 217 i cyt. tam autorzy; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 521; A. Ohanowicz, *Zobowiązania...*, s. 252; M. Sychowicz (w:) *Komentarz...*, s. 618). Pogląd ten znalazł swe odzwierciedlenie w orzecznictwie, gdzie wskazano, że przepis art. 528 k.c., w przypadku „gdy osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie”, uwalnia wierzyciela od konieczności wykazania istnienia po stronie osoby trzeciej jakiegokolwiek przesłanki subiektywnej (wyrok SN z dnia 24 stycznia 2000 r., III CKN 554/98, niepubl.). Nawet wykazanie przez osobę trzecią, że nie wiedziała i mimo dołożenia należytej staranności nie mogła się dowiedzieć o pokrzywdzeniu wierzycieli – nie zwalnia jej od odpowiedzialności wobec wierzyciela. Stan podmiotowy osoby trzeciej jest tu po prostu obojętny; do zaskarżenia wystarczy spełnienie pozostałych warunków art. 527 § 1 i § 2 k.c. (zob. M. Pyziak-Szafnicka (w:) *System...*, t. 6, s. 1271; M. Pyziak-Szafnicka, *Ochrona wierzyciela...*, s. 5).

W sytuacji gdy bezpłatne korzyści przypadają osobom bliskim dłużnika, należy zastosować wyłącznie art. 528 k.c. jako przepis dalej idący, z pominięciem art. 527 § 3 i 4 k.c. Jeśli więc np. córka dłużnika uzyska od niego korzyść majątkową bezpłatnie, przesłanka podmiotowa po jej stronie jest bez znaczenia (zob. M. Pyziak-Szafnicka (w:) *System...*, t. 6, s. 1271; P. Machnikowski (w:) *Kodeks...*, s. 950). Pogląd ten prezentowany jest także w orzecznictwie, gdzie przyjęto, że art. 528 k.c. statuuje surowsze przesłanki uznania czynności za bezskuteczną, niż czyni to § 3 art. 527 k.c. Jeżeli zatem drugi z wymienionych przepisów dostatecznie pewnie usprawiedliwia żądanie strony powodowej, to odwoływanie się do pierwszego z nich jest bezprzedmiotowe (wyrok SN z dnia 8 grudnia 2005 r., II CK 309/05, LEX nr 188551).

W ocenie Sądu zachodzą wszystkie przesłanki do uwzględnienia skargi pauliańskiej. Dłużnicy W. i G. L. posiadają zadłużenie wobec powoda w łącznej wysokości 201.598 zł, które wynikają z umowy pożyczki w kwocie 160.000 zł, a w pozostałej części dotyczą kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego. Dokonali darowizny zabudowanej nieruchomości stanowiącej działkę gruntu oznaczoną numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0.12.22 ha, położoną w miejscowości C., gmina K., powiat (...), województwo (...), dla której Sąd Rejonowy w Środzie W.. prowadzi księgę wieczystą nr (...). W wyniku dokonanej darowizny nieruchomości na rzecz pozwanej, niewątpliwie małżonkowie L. stali się niewypłacalni, brak możliwości wyegzekwowania należności. Oczywiście jest przysporzenie majątkowe po stronie pozwanej (córki dłużników) – bezpłatne przysporzenie. Dłużnicy dokonując czynności prawnej mieli pełną wiedzę o posiadanym zadłużeniu. Bez znaczenia pozostaje fakt posiadania/nieposiadania przez pozwaną wiedzy o istnieniu zadłużenia jej rodziców (dłużników) wobec powoda – stosownie do art. 528 k.c.

Należy zwrócić uwagę, iż pozwana podnosiła, że finansowała budowę domu, w szczególności jego wykończenie i tym samym pozwana uznaje, że dokonana darowizna była związana z rozliczeniem tych nakładów. W ocenie powyższe nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem pozwana inwestowała pieniądze na nieruchomość wówczas należącą do jej rodziców, zwiększyła jej wartość. Pieniądze pozyskała ze sprzedaży dwóch

nieruchomości, które wcześniej otrzymała w darowiźnie od rodziców. Zatem pozwana w sporną nieruchomość zainwestowała pieniądze pochodzące z darowizny innych nieruchomości, nie wskazała, czy i ewentualnie w jakiej wysokości własne zarobione pieniądze przeznaczała na zaadaptowanie budynku do kwietnia 2014 r. Ponadto pozwana z tytułu poczynionych nakładów na nieruchomość może mieć ewentualnie roszczenia wobec swoich rodziców o rozliczenie nakładów. W przedmiotowej sprawie nie ma to znaczenia, gdyż istotne jest spełnienie wszystkich przesłanek wynikających z art. 527 k.c.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu, spełnione zostały wszystkie przesłanki z art. 527 k.c. w związku z czym powództwo zasługiwało na uwzględnienie, o czym orzeczono w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i obciążył nimi w całości pozwaną jako stronę przegrywającą postępowanie. Na koszty uiszczone przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 10.080 zł, wynagrodzenie jego pełnomocnika w wysokości 14.400 zł, zgodnie z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, łącznie 24.497 zł.

SSO Iwona Godlewska